

[Jørgen Jensen]

ge flere, der i dag skulle have været registreret som arbejdsløse, end der egentlig er.

Endvidere bliver det sagt fra den socialdemokratiske ordfører, at de langtidslødes problem er løst ud fra det enkelte menneskes problem. Når jeg tænker på den debat, vi havde i går om forslaget om langtidslødes, kan jeg ikke få det til at rime, og selv om jeg ikke tror, det hjælper, er det nødvendigt at gentage noget af det, der blev sagt.

Jeg vil godt sige, at den psykiske påvirkning, man udsætter disse mennesker for, er barbarisk, dette, at man siger til mennesker, der har været sorteret fra i 2-3 år, at de skal ud på et midlertidigt arbejde og så skal de sige til arbejdsgiveren: skatteyderne betaler noget af min løn, hvis du vil have mig. Det er aldeles ikke en menneskelig løsning. Det kan måske - det har vi tidligere sagt - være en nødløsning, fordi en anden politik har spillet fallit, men at komme og sige, at den er menneskelig, er efter min mening fuldstændig forkert og ude af trit med virkeligheden.

Jeg vil også godt henvise til bemærkningerne til samme lovforslag, hvori man over for kommunerne peger på de opgaver, man kunne tænke der skulle tages fat på. Det var miljøforbedringer, det var byfornyelse, det var trafikikkerhed, det var forbedringer af den kollektive trafik, og der blev også nævnt en bedre normering inden for ældreforsorgen, hjemmehjælpen, flere dagplejepladser, forøget normering på daginstitutionerne, oprettelse af flere børnehaverpladser, udbygning af skolepasningsordningen m. m. Det var det, man pegede på. Havde det ikke været rimeligere med en større aktivitet fra det offentlige med igangsættelse af en lang række arbejder? Og havde det ikke været rimeligt, om man erkendte, at under indkomspolitikken har man netop på en lang række af de områder, som man peger på her, skåret ned og været med til at skabe arbejdsløshed? Det gælder både normeringen i børneinstitutionerne, det gælder spørgsmålet om at bygge børnehaver, og det gælder også spørgsmålet om byfornyelse. På alle disse områder har indkomspolitikken betydet, at man begrænsede aktiviteten og skabte arbejdsløshed ganske bevidst, og så kommer man nu og siger, at det er menneskeligt at sætte noget i gang midlertidigt for de langtidslødes. Vi må ærlig talt sige, at det er ikke i trit med det, der sker, og jeg må også understrege, at det er et

bevis på, at indkomspolitik med hensyn til beskæftigelsen har spillet fallit.

Jeg vil også godt understrege, at arbejdsløsheden ikke er tilfældig, men den er, som det også kynisk er sagt mange gange fra indkomspolitikkenes forsvarere, det, man mente var prisen, fordi vi havde vanskeligheder på det økonomiske område.

Og vores økonomiske problemer er for at sige det pænt ikke forbedret, hvis vi tager betalingsbalancen og gælden til udlandet. De løfter, der blev givet om, at det skulle virke, er ikke blevet holdt. De seneste rapporter fra vismænd i ind- og udland tegner et meget mørkt billede af udviklingen i årene frem til i hvert fald 1985. Det er rigtigt, at regeringen har taget forbehold over for den sidste vismandsrapport og sagt, at man ikke helt delte dens synspunkter, men den peger på fortsat arbejdsløshed, og det gør regeringen jo også i de rapporter, som den er kommet med. Man peger også i vismandsrapporten på, at det bliver nødvendigt med øgede skatter og afgifter i tiden fremover, ja, man peger direkte på, at det er nødvendigt med arbejdsløsheden for at bremse det pres, som der vil være på lønnen i tiden fremover, når man gennemfører afgifter, og, som det siges, opkræver yderligere 5 mia. kr. i skatter. Man påstår, at det er problemer, der er kommet udefra, og vi har også i dag hørt, at krisen er international, at vi er et lille land, der ikke har megen indflydelse på udviklingen, men det er også en kendsgerning, at netop regeringen, socialdemokratiet og de partier, der har været med til at gennemføre indkomspolitikken, har været med til at presse Danmark ind i det internationale samarbejde med de lande, der netop er ramt af krisen, og afgive vores selvstændighed til EF. Det er jo, hvis man vil skære alt andet væk, følgagtigheden og det påståede samarbejde med de kriserammede, der har forhindret os i at gennemføre bæredygtige, nationale løsninger. Vi har pegt på mange gange uden at vinde gehør for det, at en effektiv løsning af betalingsbalanceproblemerne såvel på kortere som på længere sigt består af en form for importregulering. Så siger man, at det kan man ikke, og henviser til internationale forpligtelser. Det har vi også hørt i dag: hvis vi vil internationale løsninger, er det nødvendigt, at vi også overholder internationale forpligtelser.